

den er den, som ønsker at skabe et afholdende Folk ad Oplysningens og Frihedens Vej, netop den Maade, der hidtil er arbejdet paa. Af disse to Retninger er jeg helt ud enig med den sidste. Det staar nemlig for mig som noget aldeles sikkert, som et Faktum, der ikke kan omstødes, at ad Oplysningens og Frihedens Vej kan der i en ganske anderledes Grad og paa en langt bedre og sundere Maade skabes et frit afholdende Folk end ved Tvang og Lovforbud. Naar der træffes Tvangsforanstaltninger og Forbud, vil Folket altid være fristet til Lovbrud, og jeg tror, at man ved den Slags Foranstaltninger som Regel slet ikke vil naa det, man tilsigter, men nærmest det modsatte. Selv om Arbejdet ad Frivillighedens Vej ser ud til at være et mindre radikalt Middel end Indskrænkning ved Tvang og Forbud, er der for mig ingen Tvivl om, at det er den Vej, vort Folk i Længden er bedst tjent med.

Ogsaa jeg hørte med ret stor Interesse paa det Foredrag, der forleden blev holdt af det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer). Det ærede Medlems Udtalelser formede sig som en delvis Tilslutning til, men tillige en delvis Kritik af det foreliggende Forslag. Nu hørte jeg i Dag det ærede Medlem klart og bestemt udtale, at han i Virkeligheden principielt var imod alle Tvangsforanstaltninger, og jeg fik egentlig forleden Dag det Indtryk, at det, der for det ærede Medlem var Idealet, var fri Næring med Garantier. Det tror jeg ogsaa er et Standpunkt, som absolut bør overvejes. Var det muligt at skabe fuldt betryggende Garantier, hvad det maaske ikke er, er det sikkert et Spørgsmaal, som det er værd at tage under Overvejelse.

Selve Forslagets Enkeltheder skal jeg ikke komme ind paa. Jeg vil kun sige, at hvis det former sig saaledes, at vi skulle have en Lov paa dette Omraade ud af det foreliggende Lovforslag, anser jeg det for absolut nødvendigt, at der maa foretages betydelige Ændringer. Jeg kan saaledes nævne, som der er nævnt før, denne Bestemmelse om, at paa Landet kunne ny Bevillinger kun gives paa 5 Aar. Det ville jo alle, der tænke sig en lille Smule om, kunne se er en Bestemmelse, der ikke alene er urimelig, men helt umulig. Men der er et Hovedprincip i Forslaget, som jeg kunde have Lyst til at gøre en Bemærkning om, og det er den store Forskel, der er gjort mellem By og Land. Her staar det saaledes for mig, at skulle vi have en Lovgivning af denne Art og paa dette

Omraade, maa Reglerne være ens for Land og By, saa skal Byen ikke have en Forret for Landet eller omvendt. Saaledes staar det for mig, og det bliver et Standpunkt, som maa fastholdes. Der er nemlig ingen Mening i at give en Lov paa Erhvervslivets Omraade, hvor Reglerne ere saa forskellige for Land og By, som de ere her.

Der er selvfølgelig mange andre Ting i Lovforslaget, som jeg kunde have Lyst til at gøre en Bemærkning om, men der er paa den anden Side ingen Grund til her at komme videre ind paa Enkeltheder. Der er f. Eks. ogsaa i Forslaget mange ret kuriøse Bestemmelser, saaledes den i § 18, der gaar ud paa, at den, der har Næring som Beværter uden spirituøse Drikke, maa ikke i sit Lokale opbevare Spiritus af nogen som helst Art, ja ikke en Gang i Nabobygninger, ingen Steder. Dersom hans Kone i Syltetiden skal have noget Rom til Brug ved Syltningen, kan hun ikke have det, hun maa gaa til Naboen for at faa det, hun maa ikke have det i Hjemmet, ikke en Gang i Nabobygningerne, i Laden eller Kælderen.

Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg):

Inden vi nu afslutte denne Forhandling, der vil være saa oplysende for det kommende Udvalg, ønsker jeg at knytte et Par Bemærkninger til nogle af de faldne Udtalelser. Jeg skal gøre det saa kort som muligt, da jeg antager, at Tinget ligesom jeg synes, det kunde være heldigt at faa denne Behandling sluttet i dette Møde.

Det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (Kvist) gjorde en Bemærkning til mig angaaende mine Udtalelser i Gaar om Foreningerne. Jeg tror dog, dette noget maa bero paa en Misforstaaelse mellem det ærede Medlem og mig, hvis jeg da hørte rigtigt. Jeg mener ikke, det skulde overlades ganske frit til Politimesteren at skønne over, hvad der skulde ske. Jeg mente, at Lovgivningen skulde træffe nærmere Bestemmelser, der angav, hvilken Vej man skulde gaa. Men jeg er enig med det ærede Medlem i, at det kunne vi forhandle nærmere om i Udvalget.

Det ærede Medlem for Vinderup (A. Andersen) gjorde en Henstilling til mig om Forholdene ved Statsbanefærgerne og bad mig om at lade denne Henstilling gaa videre til Trafikministeren. Det vil glæde det ærede Medlem at erfare, at denne